

Főtitkári levél a Főtitkári beszámolóhoz

Tisztelt Elnökség!

Szinte hihetetlen, de már lassan fél éve, hogy együtt dolgozunk.

Túl vagyunk MTSZ közgyűlésen, elnökségi ülésen, kisebb nagyobb regionális találkozók, különböző rendezvényeken, s nemzetközi programokon, és még mennyi minden áll előttünk. Közel sem vagyunk a végén a megismerésnek, legalábbis az eddigi tapasztalataim azt bizonyítják, hogy van még bőven mit felfedezni, megérteni. Amint láttam, azonban nem csak nekem.

A futó dolgok azonban nem várhatnak, ezt bizonyítja a mellékelt főtitkári beszámoló is.

Itt kérem a tisztelt Elnökséget, hogy beszámolómmal kapcsolatos kérdéseit 2005. szeptember 14-ig, jutassa el a Magyar Természetbarát Szövetség központjába, hogy kellően átfogó választ tudjak adni rájuk, illetve -- ha szükséges -- begyűjthessük az igényelt információt!

Mielőtt tovább mennék, a legutóbbi elnökségi ülésre szeretnék visszautalni. Sajnos hiányos csapattal álltunk neki akkor a munkának. Többen igazoltan távol voltak, s így nem ismerhettük meg véleményüket az akkor tárgyalt kérdésekben. Szövetségünk e fóruma nem nélkülözheti a sokszínűséget képviselő elnökségi tagokat. Természetes azonban, hogy személyes, vagy szakmai, munkahelyi okból nem érhet rá, nem lehet jelen mindenki mindig. Az viszont jelentősen segíthetné a közös munkát, ha a távolmaradók írásban megosztanák véleményüket az Elnökséggel az ülés előtt az MTSZ központján keresztül, ezzel biztosítva minden szövetséget alkotó csoport folyamatos jelenlétét. Nagyon szép példák vannak erre, válják általánossá!

Kutatva a múltat rögzítő dokumentumokban, egyértelművé vált számomra, hogy a vélemények változatossága mindig is jellemző volt erre a közösségre és szenedélytől soha nem voltak mentesek az itt folytatott viták. Hiszem, hogy ez így van jól, hiszen ez nem bizonyít mást, mint, hogy a különböző érdekcsoportok fontosnak tartják részvételüket, érdekeik védelmét, s a közösség fejlődése érdekében ezt képviselik is a különböző fórumokon -- így az elnökségi üléseken is --, erősítve ezzel a közösséget.

Az előbb említett szenedélyek sokféle formájával volt szerencsém a nyár folyamán találkozni -- egészen végletes formákkal is -- és a csendes elmerengésekkel is. Mind azonban nem szolgáltak mást, mint, hogy hogyan lehetne jobban csinálni, hogyan lehetne ez az egész jobb, hatékonyabb. Bármelyik beszélgetést, vitát is veszem, bármilyen fórumon is adódjon alkalom az érvelésre, s szóljon az bármilyen fontos, vagy csak éppen annak tűnő dologról, egyik sem nélkülözheti az egymás iránti tiszteletet, a megbecsülést. Különösen fontos ez, hiszen sokaknak a részvétel kellemes elhivatott időöltés, egyfajta passzió, mely örömet kell, hogy jelentsen. A közben végzett munka legyen öröm másoknak is, s a felvállalt többletfeladat nemesítse a felajánlót.

Az említett „találkozások” kiváló lehetőséget biztosítanak arra is, hogy ne csak az érveket, hanem adott esetben az érvek céljait, az elképzelések felvállalásának okát is odategyük a vélemények mellé. Két okból is fontos ez, az egyik, hogy egyértelmű legyen, miért is képviseljük azt amit, a másik, hogy hogyan illeszkedik ez a szövetség egészének érdekrendszerébe, általunk vélt céljaiba. Ha felvállaljuk, nem csak érveinket, hanem céljainkat is, megkönnyítjük a saját és a társak dolgát a megértésben, szerencsés esetben az elfogadásban, az elfogadtatásban.

Korábbi levelemben a partnerséget, az információcserét emeltem ki, mint két neuralgikus pontot. Ettől a két témától most sem tudok eltávolodni.

A nyáron többek között két levéllel kerestem meg a különböző szintű vezetőket az országban. Az, hogy a levélben kért bőséges határidőhöz képest később érkeztek be az információk, az még talán elfogadható. Az azonban, hogy egy-egy területről egyáltalán nem jött válasz, az több mint elszomorító. Rá kérdezve egyik vagy másik elmaradt forrásra, rendre kitérő válaszokat kaptunk, s egy nagyon érdekes véleményt. Azt fogalmazták meg többen, hogy késlekedésük, válaszuk elmaradásának oka nem más, mint a rendszer hiányosságainak sora.

Egy olyan hagyományokkal bíró közösségben, mint az MTSZ, ahol gazdag nemzetközi és hazai események vannak, ahol túramozgalmak és oktató, nevelő akciók színesítik a közösséget, nem engedhető meg, hogy a bajaink miatt csak egymásra mutogassunk.

S következzen itt a legutóbbi Természetbarát Híradóban megjelent írásom:

Kedves Túratársam!

Jártál már úgy, hogy az egész napos út vége felé már nagyon nyomasztott egy furcsa érzés, mely valahol messze lent, a fáradt lábak alatt, ott a cipő egy eldugott csücskében keletkezve egész testedet gyötörte? Biztos, hogy jártál már így, ha most nem is emlékszel rá pontosan, hogy mikor, csak épp dereng valami. Azok az apró kavicsok, ágdarabkák pont úgy képesek belekapaszkodni cipőink sarkának redőibe, hogy pontosan a száron behullva meg se álljanak a legkínosabb helyig, a sarokalatti talprészig. Persze az is lehet, hogy a mezőn átgázolva egy makacs, „helyi utazó” veszi be magát zoknink szárába, hasonló utat megjárva, apróként elbújva, keserítve meg a vándor életét. Mit tesz ilyenkor a reggel óta úton levő? Sokan összeszorítják a fogukat („Már csak 2-3 kilométer, kibírom azt”), vállalva a hősiességet. Vannak, akik észre sem veszik, hiszen a mögöttük hagyott út már úgy megedzette őket, hogy nem számít nekik, ha valami kis „apró kavics kerül a gépezetbe”. Aztán olyan is akad, aki szinte az első rossznak tűnő érzés pillanatában már rántaná is le a bakancsot, de a túratársak feltartásának veszélye, a túranap végének ígérete megakadályozza abban, hogy utat engedjen rossz megérzésének. Pedig milyen jó volna csak egy pillanatra, csak egy újrafűzésre, csak egy röpke gondolatra megállni. Átgondolni, hogy mi is bánt minket pontosan, hol akadt el az „élményhajszolás”, mi is zavar, hiányzik pontosan? Csúnya sebeket, hosszú, túrázástól való távolmaradást „hozhatunk össze” akkor, ha nem engedünk a kényelmetlenséget megszüntetni akaró váagnak. Még akkor sem engedünk néha, ha az az aprócska kis porszem, mely most bánt, az egész napot tönkretesz, s ezzel mi okozzuk a fejtörést a társaságnak. Ne rösteljünk néha megállni, igazítani a cipőn, zsákon; átpakolni rakományunk, leporolni a zoknit, igazítani a párnán, a támaszon a hajóban, új fogást találni a kormányon, igazítani egy kicsit a beülőn, egy röpke pillanatra csak magunkra figyelni, s választ adni a legégetőbb, bennünk ágaskodó kérdésre. Talán nem is a társakkal van a gond, talán nem is az útvonal elvesztés a legrosszabb dolog a világon, talán nem az időjárás a nyűgös, nem a szomszéd zsákjának nyikorgása zavar a legjobban, hanem valami bennünk, valami ott mélyen nincs rendben. Elég lehet egy megtorpanás az önvizsgálatra, hogy rájövünk, másképpen is mehetnek a dolgok. _

Kérem, a tisztelt elnökséget, hogy gyakorolja azokat a történelmi távlatú nagyszerű hagyományokat, amelyekre számtalan példát láttam az elmúlt időszakban lezajlott beszélgetések és közös munkák alkalmával az elnökség tagjai körében. Ötletek és elképzelések sorát hallottam, tenni akaró emberekkel találkoztam. Itt van a kezünkben minden, amin az múlik, hogy egy hatékony, hasznos, fontos civil szervezet legyünk és ne egy gondokkal küzdő, magának való társaság.

Ezekkel a gondolatokkal várom következő találkozást.

Üdvözlettel.

Nagy Gábor
főtitkár